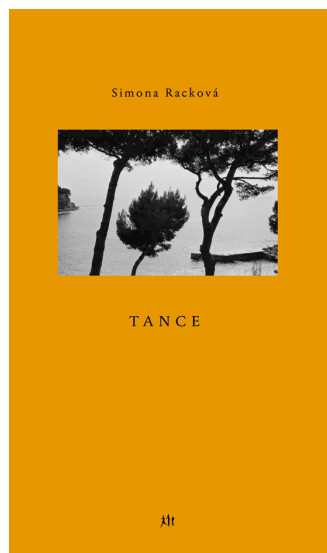

Simona Racková: Tance /ukázka/

Simona Racková ve svých básních dovede zaznamenávat své prožívání velmi smyslově, sytě a sugestivně. Zároveň má potřebu vtisknout svou zkušenost ještě do něčeho dalšího, totiž do obrátů a figur věčného lidského „víření“ kolem neznámého středu. Sbírka Tance mapuje fyzický, bezeslovný šum životních piruet, ale i momenty, kdy se z intuitivního šumu rodí sdělení. Kdy něco musí být definitivně vysloveno a nesmí to jen tak odvanout v pár otočkách. V básních najdeme exotiku cest i každodenní všednost, což znamená i všednost cest a exotiku všednosti; vedle výjevů docela reálných jsou zde fragmenty téže reality stále posouvány do roviny metaforické, abstraktní, roviny osobního, soukromého mýtu.

Simona Racková: Tance

[Dauphin](#)

2015

88 stran

Stejně jsme pořád pryč

Už se nehlídat
proplétat motivy, jako když jsme s mámou na chatě
vyšívaly ubrus, vyměřené plátno
na kolenou nám rozkvétaly macešky
se strnulostí robotů, tak přesné a hranaté
pár stehů do kříže, pak zauzlovat, utáhnout nit
Už se nehlídat
udržovat rytmus jako oheň v krbu
studená chalupa s odloženými obrazy
nevyžádané dárky, kýče, tady se ještě snesou
stejně jsme pořád pryč
Prohrabávat popel, všichni jsou na výletě
jen já a tříletá dcera s horečkou
hraje si s kulečnickem pro starší děti
samozřejmě - nechápe princip, neovládá pravidla
učit ji je nebudu, tohle fakt přenechám jiným
Zády k ní myju nádobí, poslouchám, jak si vypráví
je tak spokojená, snad proto ta horečka...
A já?
Sáhnu ti do tváře, je plná popela
u krbu v koši s poleny leží pohozená rukavice
je třeba si ji navléknout, když otevíráš dveře k ohni
ty jsi řekl „je třeba“
já řekla „dveře k ohni“
Tak to vždycky bylo, vždycky bude
můj muži bez tváře za oknem bez závěsů
vyhlídky, co nejdou nastavit podle přání
Jen si tu rukavici vem, stejně si spálíš prsty
dávno jsou prodřené
na každém z nich přicvaknutá ryba, malá nástraha
Je návnadou ruka, nebo ryba?
Mám prsty plné třpytek
včera jsme dětem malovali nové tváře
motýl, anděl, čmelák, tygr, slušné panoptikum

jako by nestačilo stvořit si je jednou
musí to být znova znova a zase
a ráno napuchlý rudý tvar, co nešel smýt
přesný otisk minulého
Malí šamani, prsty a popel? Kdepak
body painting úzkostlivě jen na tvář
rejžák pravidel, dobrých zvyků a dobrých mravů
heslo „no sentiment“
můj muži s popelovou tváří
A zase připlouvají
ryby, co okusují starou kůži
svlékám se až u posledního jezera kaskády
je jich sedm, křížová cesta naruby
syn ji chtěl jít od konce, aby to dobře dopadlo
zpátky až k narození, ke koledám shrbených postav
bez očí a pusy
jen vymodelovaná hlava, schéma, postavy bez šému
bez výrazu
v galerii slavný obraz švadlenky, té k smrti poslušné holky
Ano, bylo tam sedmero jezer
k prvnímu s námi přihrkal autobus
dusno uvnitř napsané písmem, kterému neporozumím
klášter uprostřed džungle, Thajsko roku 2007
ještě před počítím
cesta po kluzkých kamenech
od posledního jezera jsme sbíhali dolů
terasovité zahrady, peklo, jak si ho vysnil Dante
amfiteátr s pravidelnými sedadly, těmi schody k čekání
pořád jenom čekat
určena k čekání je třeba mělo by se musíš...

Přála jsem si nestihnout poslední autobus
už nikdy nepřikládat na oheň určený k vyhasnutí

Zůstat tam v noci sama potmě
V džungli, která řve
a nikdy neutichne

Kdybych byla Sylvia Plathová

Co se to stalo těsně předtím
než mě oceán strhl za kotníky?
Co se to stalo, než mě pohodil
na svoje dno, na moje dno?
Stáli jsme na Sunshine Coast, na kraji Pacifiku
Byl jsi můj přítel, a to je víc než muž
jediný, za kým lze letět přes půl světa
Oceán není moře, má jinou sílu, poznáš ji -
chtěl jsi mě ochránit, a já šla vlnám vstříc
Ta slast být podrobena

Ta slast být zaplavena

Vynořili jsme se, našli se
s odřenou kůží, zahlcení
Nemohla jsem se na ten živel vynadávat
a zatímco jsi plánoval, kdy toto místo opustíme
– Green Island, Port Douglas, Harvey Bay
všechna znamení stesku –,
myslela jsem na Virginii Woolfovou
jak vchází do řeky v dlouhých, těžkých sukních
v těch sukních z vlny, sukních z vln

Kdybych však byla Sylvia Plathová
jak bych se rozhodla?
Včera jsem znovu četla Ariel, stržena, nesena, uchváćena
Mé děti si vedle stavěly koleje
jen kousek ode mě, jen kousek od tvé smrti, četla jsem:
„Pokoj byl zamčen a mezera pode dveřmi pečlivě ucpána
aby k dětem nevníkl plyn.“
Pečlivě... K čertu s pečlivostí!
Ony tam byly, byly tam
křičely, bouchaly na dveře, tříletý věšel se na kliku
Sylvie, byly tam, zděšené, hladové
mladší se strženou plenou
po obličejí, žebříňáku postýlky matlá si kakání
to slovo z překladu, slovo z tvé básně
zatímco matka v kuchyni, tak jako pak můj otec
v kuchyni, studeně, v místnosti bez útěchy
má malá Silvie, zůstanem navždy samy

Jistěže, navždy samy
Stojím tu v kuchyni, na kraji oceánu
A nejsem Virginia, a nejsem Sylvia
a nevím, jak se rozhodnu
a kdy

Green Island

Za neustálé hudby
poprvé pod hladinu

Ostrov s liánami deště

Měkký pohyb mořských řas

Jen hebký rytmus, opakování

„Kdyby bylo lepší světlo
zářily by ty barvy
mnohem víc.“

Kdyby bylo
lepší světlo

zářily by
ty barvy

mnohem
víc